

Hullámtörés

Anyám imádta a derékig érő, szőke hajamat. Mindig azt mondta, egy lány akkor szép, ha hosszú a haja. Neki is ilyen volt. Apám szerette fésülni anyám haját. Gyakran ültek az árnyékokkal átszótt fűzfák alatt, a Duna partján. Apám kezébe belesimult a faragott nyelű, puha sörtéjű hajkefe.

Finoman húzta végig anyám vörösen izzó hajkoronáján. Néha megállt egy pillanatra, közelebb hajolt hozzám, és mélyen beleszippantott a napillatú hajzuhatagába. Anyám ilyenkor gyengéden magához húzta apám kezét és megcsókolta. Ez volt az ő titkos szertartásuk, a szerelmük záloga. Ilyen szerelemre vágytam én is, de folyton olyanokkal keveredtem össze, akiket nem szerettem, csak a szex volt jó velük vagy talán az sem. Állandóan szükségem volt valakire, máskülönben rögtön rám tört a szorongás az egyedüllétől. A férfiak jöttek, mentek az életemben, egyiktől cuccoltam a másikhöz, rettegtem a magánytól. Mániákusan vágytam, hogy szeressenek, de azonnal leléptem, ha valaki ragaszkodni próbált hozzám. Anyám értetlenül szemlélte önsorsrontásomat, de sosem bántott miatta. Talán titokban reménykedett, egyszer majd megjön az eszem.

Aztán egy májusi hajnalon anyám elment örökre. Görcsösen szorítottam a telefont, apám hangja elcsuklott a túloldalon... csak negyvenöt volt. A fájdalom harangként kongott bennem, de nem tudtam sírni. A Duna-partra menekültem, anyám kedvenc helyére, oda, ahol a parti füzek homlokon csókolják a folyóvizet. Korán volt még, szinte sötét. Kóvályogtam a kavicsok közt, a testem remegett. Egy futó pasas megkérdezte, jól vagyok-e, én meg rögtön kikezdttem vele. A dzsekijét a földre terítette. Érezni akartam végre valamit, de az üresség utána csak még nagyobb lett bennem. Visszarohantam a kocsihoz. A rádióban Tankesapda szólt. Aztán már csak a kórházra emlékszem. Próbálom kinyitni a szemem, de csupán apró fényvillanásokat látok. A neoncső fehér fénye szétfolyik az arcomon. Valaki lassan felém hajol. A haja napillatú. Lassan kinyitom a szemem, de csak a hosszú hajtincseket látom.

– Gábor vagyok, az ápoló. – simítja meg a karom. – Kér egy kis vizet?

Bólintok. Furcsa melegség önti el a testemet. Nem ismerem, de jó nagyon.

Nyár van. A Duna vize csendes, csak néhány sirály egyensúlyoz felette. Gábor a parton ül, ott, ahol a füzek homlokon csókolják a folyóvizet. Mögé telepszem és átölelem. A kezemben puha sörtéjű hajkefe. Finoman végighúzom Gábor hosszú haján. A fűzfa törzséről anyám fekete-fehér fényképe néz ránk. Én tűztem oda. Ez a hely örökre az övé marad.